

DE CE ESTE IMPORTANT BOTEZUL?

CE NE REVINE NOUĂ SĂ FACEM PENTRU A FI MÂNTUIȚI?

Fără îndoială că mulți oameni ar putea astăzi să spună: „De ce să-ți bați capul cu problema botezului? Acesta nu-i decât o ceremonie, nu-i așa? Câțiva stropi de apă sfințită aruncați pe capul unui bebeluș de către un preot într-o biserică sau poți chiar să faci o baie. Care ar fi diferența? O pierdere de timp.“

Răspunsul concis este acela că Noul Testament are multe de spus despre botez, chiar prin cuvintele lui Isus însuși, și, la fel de bine, prin apostolii săi. Adevărata realitate este că acum Biblia este tot ceea ce avem. Dacă vrem să știm cine a fost Isus, ce a gândit și ce a poruncit el, discipolilor săi, trebuie să apelăm la Biblie pentru răspunsuri autorizate. A le căuta în altă parte, ar însemna să dăm crezare opiniilor **oamenilor**, fie ca individualități distincte, fie organizați în sinoade sau concilii. Ceea ce Biblia ne spune despre botez trebuie să fie esențial pentru noi. Dacă Isus și apostolii săi aleși au declarat anumite lucruri despre botez, se cuvine să cunoaștem care sunt acestea.

Prin urmare, o întrebare cu adevărat importantă ar trebui să fie următoarea: Ce a poruncit și a propovăduit Isus și ce au făcut apostolii săi în consecință?

„Născut din apă“

Lui Nicodim, fruntașul iudeilor care a venit la Isus în timpul nopții, i-a spus: „Dacă un om nu este **născut din nou**, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.“ Atunci când Nicodim a interpretat aceste cuvinte la propriu, Isus a continuat: „Dacă cineva nu este **născut din apă** și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu“ (Ioan

3:3,5).

De ce ar fi spus: „Dacă cineva nu este născut din apă . . .“, dacă nu era o referire clară la botez? Ioan Botezătorul a predicat cu insistență pocăința și i-a botezat pe mulți în râul Iordan. Isus însuși a fost botezat de către Ioan. El i s-a adresat lui Ioan cu cuvintele: „Lasă acum, căci așa este potrivit să împlinim toată dreptatea“ (Matei 3:15). Nu încapă nici o îndoială că atunci când Isus a spus: „Dacă cineva nu este **născut din apă** . . .“, el a spus acest lucru fiindcă cel ce intră în Împărăția lui Dumnezeu, bărbat sau femeie, trebuie să fie botezat.

Acest lucru este confirmat prin porunca foarte clară pe care Isus a dat-o discipolilor săi, atunci când i-a părăsit, la urcarea sa la cer:

„Duceți-vă și faceți ucenici din toate popoarele, **botezându-i** în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh! Și **învățați-i** să păzească tot ce v-am poruncit! . . .“ (Matei 28:19-20).

După înălțarea lui Isus, misiunea apostolilor a fost o misiune de predicare, misiune în care era inclus în mod explicit și botezul.

Ce au făcut apostolii?

Dar oare, cum au pus apostolii aceste instrucțiuni în practică? Relatarea detaliată a activităților acestora, în cartea Faptele Apostolilor, este de o valoare uriașă. Să o urmărim pe scurt:

2:36-38. Petru a spus ascultătorilor săi din Ierusalim că ei l-au răstignit pe Isus, „Domnul și Christosul“. După ce au auzit

aceste cuvinte, muștrându-i conștiința, ei au zis: „Fraților, ce să facem?” Răspunsul lui Petru a fost foarte clar: „Pocăiți-vă și fiecare din voi **să fie botezat** în numele lui Isus Christos, spre iertarea păcatelor voastre.“

2:41. Ni se relatează ce au răspuns ei: „Cei care au primit cuvântul lui **au fost botezați** . . .“

8:12. Filip a predicat Evanghelia în Samaria: „Dar când au crezut pe Filip, care vestea Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu și a Numelui lui Isus Christos, **au fost botezați** atât bărbați, cât și femei.“

8:39. Auzind pe Filip explicând sensul împlinirii prin Isus a Scripturilor, famenul etiopian a întrebat în mod semnificativ: „Ce mă împiedică să fiu botezat? . . . s-au coborât amândoi în apă și Filip a botezat pe famen.“ Filip a trebuit să-i explice famenului sensul și necesitatea botezului, răspunzând astfel la întrebările tuturor.

9:18. Saul din Tars, lovit de orbire, în momentul când l-a văzut pe înviatul Isus pe drumul spre Damasc, a primit o vizită de la un discipol credincios pe nume Anania. Când Pavel a auzit cuvintele lui Anania „îndată au căzut de pe ochii lui un fel de solzi și el și-a căpătat iarăși vederea și, sculându-se, **a fost botezat**.“

16:14-15. Lidia, „care era temătoare de Dumnezeu“, a dat atenție predicii lui Pavel și „**a fost botezată** . . .“

16:30-33. Temnicerul din Filipi, evident auzind ceva despre predica lui Pavel din oraș, a strigat: „Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?“ Pavel și Sila „i-au vestit Cuvântul Domnului“. Ca urmare el „**a fost botezat**“.

19:3-5. Pavel a găsit în Efes câțiva credincioși care cunoscuseră numai „botezul lui Ioan (Botezătorul)“. Pavel le-a explicat acestora: „Ioan a botezat în adevăr cu botezul pocăinței, și spunea poporului să creadă în cel care venea după el, adică în

Isus. Când au auzit ei, **au fost botezați** pentru Numele Domnului Isus.“

Corneliu

Cazul lui Corneliu (Fapte 10) a fost în mod intenționat lăsat la sfârșitul acestei liste deoarece el are câteva trăsături caracteristice, de mare interes pentru noi, în timpurile moderne. De fapt, el a fost un soldat roman care l-a cunoscut și l-a venerat pe Dumnezeu Israelului. „El era cucernic și temător de Dumnezeu împreună cu toată casa lui, făcea poporului multe milostenii și se ruga mereu lui Dumnezeu“ (versetul 2).

Ce om admirabil! Un venerator al lui Dumnezeu, un om al faptelor bune și al rugăciunii. Întrebarea se pune dacă el ar fi mai avut nevoie de ceva în plus. Și povestirea ne relatează în continuare că el a mai avut nevoie. Apostolului Petru i s-a poruncit să-l viziteze și să-i facă cunoscute: „**cuvinte** prin care vei fi mântuit“ (11:14). El i-a explicat lucrarea lui Dumnezeu prin Christos: „oricine crede în El, primește iertarea păcatelor“ (10:43).

Acum Petru nu avea tragere de inimă pentru a merge la drum. La fel erau și tovarășii lui de drum, toți evrei, deoarece pentru ei, faptul de a nu accepta păgâni printre credincioși era o prejudecată. Dumnezeu s-a opus deândată poziției luate de Petru dându-i o viziune (versetele 9-16), învățându-l să nu trateze ca necurat „ce a curățit Dumnezeu“. Când Corneliu a crezut în cuvintele predicate de Petru, Dumnezeu a mai dat un semn pentru a-i convinge pe evrei: „Duhul Sfânt s-a coborât peste toți cei ce ascultau cuvântul“ (vers. 44), spre marea uimire a evreilor prezenți. Era un dar deosebit care avea drept scop să convingă pe evrei că voința expresă a lui Dumnezeu era să accepte pe păgâni în credință. Reacția lui Petru era foarte instructivă: „Se poate

opri apa ca să nu fie botezați aceștia care au primit Duhul Sfânt ca și noi? **Și a poruncit să fie botezați** în numele Domnului Isus Christos“ (versetele 47-48).

Se observă că cel mai izbitor fapt a fost acela că, deși Corneliu și toți ai casei tocmai primiseră darul Sfântului Duh, Petru încă le „porunca“ să fie botezați! Ar putea exista vreo dovadă mai impresionantă decât aceasta, a necesității botezului?

Prin urmare este destul de clar că botezul nu este numai o spălare a pielii ci un pas important în procesul mântuirii.

Cum putem noi să fim mântuiți?

Privind din acest unghi, problema pare imposibil de rezolvat. Evident, obstacolul cel mare este eșecul bărbaților și al femeilor în a trăi felul de viață pe care Dumnezeu le-a pregătit-o. Biblia numește acest eșec „păcat“. Păcatul este un termen pe care nu trebuie să-l evităm numai pentru faptul că este nepopular și că nu ne place. Însuși Dumnezeu folosește acest termen atunci când comentează inerentele eșecuri omenești.

În Vechiul Testament, profeții Domnului îl folosesc cu privire la păcatele Israelului. În Noul Testament, Isus folosește și el acest termen. La fel procedează și apostolii săi. În mesajul pe care Dumnezeu ni l-a lăsat, păcatul omenesc apare atât de clar, încât noi nu-l putem trata superficial și nici nu putem pretinde că nu are însemnătate. Fără îndoială că Dumnezeu îl tratează pe acesta în mod foarte serios.

Pe deasupra, Dumnezeu a dezvăluit o modalitate prin care uriașul obstacol din calea „mântuirii“ bărbaților și femeilor (care este alcătuit, practic din propriile lor păcate), poate fi înlăturat numai pentru aceia care vor auzi și vor asculta cuvintele Sale. La început, El l-a creat pe Isus, Fiul Său, care a

fost născut de Maria, o tânără evreică din Nazaret, prin puterea Duhului Său cel Sfânt. Faptul este consemnat cu claritate în Evanghelia lui Luca:

„Duhul Sfânt se va coborî peste tine și puterea Celui-Prea-Înalt te va umbri. De aceea sfântul care se va naște va fi numit Fiul lui Dumnezeu“ (1:35).

Dar adevăratul scop al acțiunii lui Dumnezeu, care a planificat ca Fiul Său să fie născut de o mamă aparținând rasei umane, este exprimat prin cuvintele îngerului, adresate lui Iosif:

„Ea va naște un Fiu și-i vei pune numele Isus, pentru că El va mântui **pe poporul său de păcatele lui**“ (Matei 1:21).

Moartea Lui Isus

Ce ar putea să însemne sintagma „mântuirea păcatelor“?

Minunatul răspuns la această întrebare crucială se găsește în viața și caracterul lui Isus și, în ultima instanță, în moartea lui pe cruce. Pentru a lămuri lucrurile este necesară o evaluare a vieții Lui. Din cărțile Noului Testament reiese cu claritate faptul că natura lui Isus era identică cu a noastră. Inevitabil, el a avut aceeași natură ca și mama sa, ființă umană. Epistola către Evrei ne vorbește că el este ca și noi „carne și sânge“ (2:14). Dar acest lucru înseamnă că el a trebuit să împărtășească experiența noastră, sub toate aspectele ei. Aceasta este exact ceea ce Epistola către Evrei continuă să ne spună:

„El însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit . . . ci unul ispitit **în toate**, asemenea nouă, dar fără păcat“ (2:18, 4:15).

Judecând acum lucrurile cu sinceritate,

putem să afirmăm că Isus a experimentat toate dorințele specifice firii umane. El a fost tentat să se mulțumească pe sine însuși, să-și găsească propriul său confort, să-și satisfacă propriile sale dorințe fizice, să-și încurajeze propria sa mândrie, să-și satisfacă dorința de a fi bogat și puternic. Dar, contrar atitudinii oricărei ființe omenești care a trăit vreodată, el nu a cedat dorințelor sale naturale. El le-a respins categoric pe acestea și și-a păstrat adevărata credință în Dumnezeu.

Acum, semnificația acestui lucru este extraordinară. Pentru prima dată în istorie o ființă umană a învins păcatul. Păcatul a fost nimicit tocmai în teritoriul pe care el pusesese stăpânire: în natura umană. Ceea ce bărbații și femeile nu au reușit să facă, Christos a reușit.

Fiind „fără păcat“ și făcând parte din rasa umană, Isus a putut să se ofere pe sine însuși ca „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii“ (Ioan 1:29). Cu alte cuvinte, el s-a oferit voluntar să moară pe cruce drept sacrificiu pentru păcat. Ca reprezentant al speciei umane, el a aprobat judecata dreaptă a lui Dumnezeu și „a condamnat păcatul“. El și-a dat viața ca „o ofertă pentru păcat“ (Romani 8:3).

Deoarece Isus a fost fără păcat, Dumnezeu a săvârșit o minune cu el. El a putut astfel, în mod justificat, să-l învie din moarte la o nouă viață, de data aceasta fără de moarte și de asemenea i-a dat lui Isus putere foarte mare. Cum ne-ar putea ajuta pe noi cunoașterea acestor lucruri? Noi nu putem avea o viață perfectă și nu putem aspira nicicând la aceasta, atâta timp cât trăim cu aceste trupuri omenești, din carne, supuși permanent păcatului.

Condițiile lui Dumnezeu

Răspunsul nu este legat de vreun act miraculos. Dumnezeu nu „ne va schimba“ dintr-o dată, numai pentru că noi afirmăm credința în Fiul Său. Și nici nu ne va privi ca pe niște persoane fără de păcat de dragul sacrificiului propriului Său Fiu. Răspunsul este legat de incommensurabila Sa milă și harul Său nelimitat în iertarea păcatelor, dar **în anumite condiții**.

Prima condiție este ca bărbații și femeile care vin la El, prin intermediul lui Isus, să și recunoască toate greșelile, și, de asemenea, să vadă în moartea lui Isus pe cruce, suprema răscumpărare pentru păcat. Apoi, ei trebuie să ducă o viață care să nu satisfacă numai trebuințele propriilor lor naturi omenești, ci în duhul lui Isus, în „har și adevăr“.

Apoi, Dumnezeu va „șterge acuzațiile împotriva noastră“ și ne va accepta într-o relație normală cu El însuși. Numai atunci El poate să ne trateze ca pe „fii și fiicele“ Sale, membri ai familiei Sale, al cărei cap este Isus, unicul Său fiu născut.

Pocăința și întoarcerea la Dumnezeu

Noi suntem acum în măsură să înțelegem doi termeni biblici, amândoi întâlniți într-un scurt apel făcut de către apostolul Pavel oamenilor din Ierusalim, după înălțarea Domnului Isus la cer:

„Pocăiți-vă deci și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele . . .“ (Fapte 3:19).

Este un păcat de neiertat faptul că cei doi termeni de importanță capitală: „pocăința“ și „întoarcere la Dumnezeu“ (sau convertire) au fost folosiți greșit în timpurile moderne. Adevărata pocăință înseamnă „a avea o minte schimbată“ adică a realiza o schimbare de **înțelegere**. Când ne punem

întrebarea: „În ce sens, o schimbare a minții?“, răspunsul vine cu claritate. Este o schimbare a mentalului **în noi înșine**, o înțelegere a insuccesului nostru în a trăi conform standardelor lui Dumnezeu (deoarece noi suntem păcătoși), pe care El le-a plănuit pentru noi în termeni biblici. Apoi urmează porunca: „întoarceți-vă la Dumnezeu“, propoziție al cărei adevărat sens este „să te întorci și să mergi în direcție opusă“. Acesta este rezultatul practic al pocăinței adevărate. Ea este o realizare de care noi avem nevoie pentru a ne redirecționa viețile noastre și pentru a trăi mai mult în armonie cu voința lui Dumnezeu și cu poruncile lui Christos.

Dar Petru parcurge o etapă nouă în mesajul său către poporul din Ierusalim:

„Pocăiți-vă, le-a zis Petru, și fiecare din voi **să fie botezat** în numele lui Isus Christos, spre iertarea păcatelor voastre . . .“ (Fapte 2:38).

Devine clar de ce Petru a adăugat porunca de a fi botezat, deoarece noi realizăm faptul că, în timpul lui Isus și al apostolilor, botezul se făcea prin cufundare completă în apă. Adevărata lui semnificație este explicată de către apostolul Pavel, în Epistola sa către Romani. El spune:

„Nu știți că toți câți am fost botezați pentru Christos Isus, am fost botezați pentru **moartea lui**? Noi, deci, prin botezul pentru moarte **am fost îngropați** împreună cu El . . .“ (6:3,4).

Sau așa cum el le-a scris colosenilor:

„fiind **îngropați** împreună cu el în botez . . .“ (2:12).

Dar numai oamenii **morți** sunt îngropați sau și cei vii? Răspunsul îl dă Pavel prin ceea ce spune în continuare. El reamintește credincioșilor coloseni despre situația lor

existențială, înainte ca ei să vină la ascultarea evangheliei:

„Pe voi, care erați **morți** în greșelile voastre și în firea voastră păcătoasă, necircumcisă . . .“ (verset 13).

Îngropat . . . și Înviat

Înțelesul lui este clar. În ochii lui Dumnezeu ei erau la fel de buni și morți deoarece dorințele naturale ale firii lor pământești erau necontrolate. Ei nu aveau „nici o speranță“ și nici o perspectivă; doar moartea. Ei aveau nevoie să recunoască acest adevăr despre ei înșiși și să coboare jos, în apa botezului ca în propria lor moarte, recunoscând astfel că judecata Domnului asupra păcatului este dreaptă. Apoi, desigur, ei ar fi putut să se ridice, din nou, din acele ape, cu un nou scop în viață.

„ . . . după cum Cristos a înviat dintre cei morți prin slava Tatălui, tot așa și noi să umblăm în **înnoire de viață**“ (Romani 6:4).

Sau așa cum el a adăugat în Epistola către Coloseni:

„fiind îngropați împreună cu el în botez, în care ați fost și înviați împreună cu el“ (2:12)

Paralela este clară. Așa cum Isus a înviat din moarte la un nou fel de viață, la o natură nemuritoare, tot așa și cel ce crede în el se ridică din apa botezului către o nouă viață. Credinciosul are încă aceeași natură fizică, ca și înainte. Dar **concepția sa generală despre viață** și-a schimbat-o. El recunoaște că dacă trăiește numai pentru a-și satisface propriile sale dorințe, el va sfârși prin moarte veșnică. El are acum un nou obiectiv: voința lui Dumnezeu și poruncile lui Christos. Aceasta este semnificația cuvintelor lui Isus, atunci când i-a spus lui Nicodim: „Trebuie să fiți născuți din nou“ (Ioan 3:7). Apostolul

Pavel explică ce înseamnă aceasta în practică:

„Deci, păcatul să nu domnească în trupul vostru muritor, ca să ascultați de poftele lui . . . Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră“ (Romani 6:12,14).

Cu alte cuvinte, tu nu trebuie să te lași dominat de dorințele tale naturale, dorințe care te pot aduce într-o stare de sclavie. El spune, mai degrabă:

„. . . ci dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca vii din morți cum erați . . .“ (verset 13).

Astfel, credinciosul sincer și-a schimbat stăpânii, deoarece el „și-a schimbat mintea (gândirea)“, fapt ce înseamnă pocăință în sens biblic. El trăiește o nouă viață deoarece are o nouă concepție de viață. Iată cum el este „născut din nou“. Apostolul prezintă acest lucru ca venind de la o persoană diferită:

„cu privire la felul vostru de viață din trecut, că v-ați dezbrăcat de omul cel vechi, care se strică după poftele înșelătoare . . . și **v-ați îmbrăcat în omul cel nou**, creat după chipul lui Dumnezeu, în dreptatea și sfințenia adevărului“ (Efeseni 4:22-24).

„Și el a murit pentru toți, pentru ca cei care trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru cel care a murit și a înviat pentru ei . . . Căci dacă este cineva în Christos, este o **creație nouă** . . .“ (2 Corinteni 5:15, 17).

O nouă viață

Așadar, așa cum este el prezentat în Biblie, botezul este un eveniment foarte important. În acest sens, credinciosul recunoaște că are

nevoie să se salveze de la moarte și, în același timp, își anunță dorința lui de a trăi în duhul lui Christos. El își începe o nouă viață fiind încredințat că Dumnezeu îl va primi, ca unul din copiii Lui. Nu este posibil ca un copil de câteva zile să poată face acest lucru! Copilul nu este capabil să înțeleagă și să răspundă. Nu poate fi cineva răspunzător în locul lui. În Biblie, nici un fel de înlocuire nu este acceptată. Noi înșine trebuie să „ducem până la capăt mântuirea noastră“ (Filipeni 2:12) căci nimeni altcineva nu poate face acest lucru pentru noi.

De aceea nu există nici un caz în Noul Testament de copii care au fost botezați. Toți cei botezați sunt adulți și ei au înțeles pe deplin ceea ce au făcut. În scrierile Bisericii timpurii nu există nici o referire la botezul infantil înainte de anul 150 d.C. Relatarea lui Justin Martirul (care a murit în anul 165 d.C.) se referă cu claritate la adulți:

„Mulți sunt convinși și cred că este adevărat ceea ce învățăm noi și spunem. Ei vor să fie capabili să trăiască ca atare și sunt instruiți să se roage . . . pentru iertarea păcatelor lor . . . (noi) devenim copii ai **alegerii** și **cunoașterii** și obținem în **apă** iertarea păcatelor . . . (Credinciosul) a ales să fie născut din nou și el și-a regretat păcatele“ (*Biblioteca Creștină Ante-Niceeană*, vol. II, p. 59).

Se spune că Tertullian (aproximativ anul 200 d.C) a fost prima personalitate din istorie care a menționat botezul infantil. El a avut reputația de susținător al tradițiilor apostolice. Prin urmare, este semnificativ că el a scris împotriva proliferării practicii botezului infantil. El a fost „un oponent zelos“ al acesteia, spune istoricul Neander (*Istorie Bisericească*, vol. I, p. 425).

Botezul copilului mic este nescriptural

De-a lungul secolelor și mai ales după Reforma din secolul al XVI-lea, când interesul pentru interpretarea justă a Bibliei a crescut, practica botezului infantil a fost mereu o problemă în dispută. Biserica Romano-Catolică a justificat această practică ca fiind o tradiție a bisericii. Această afirmație nu are o bază scripturală. Alții susțin botezul infantil pe motivul că, prin acest sacrament, copilul este mântuit de la condamnare și „regenerat de către Duhul Sfânt”—„regenerare sacramentală”, cum este denumită. Și această învățătură nu poate să fie bazată pe Scriptură și ea este un caz clar de „mântuire prin ceremonie”, ceea ce în nici un caz nu este botez biblic.

Dr. L. Lange, un renumit teolog german, a spus cu franchețe:

„Trebuie recunoscut de orice cititor fără prejudecăți al Sfintei Scripturi și al scrierilor antichității creștine că botezul unui copil nou-născut era **complet necunoscut** creștinătății primitive“ (*Istoria Protestantismului*, p. 221).

Dean Stanley, în alt articol, scrie:

„Practica cufundării, apostolică și primitivă, așa cum era ea . . . a fost în mod special nepotrivită cu gustul, conveniențele și sentimentele Nordului și Vestului . . . Nu prin orice decret al Conciliului . . . ci prin sentimentul general al libertății creștine a fost realizată această uriașă schimbare (stropirea copilului mic) . . . Acesta este un exemplu izbitor al triumfului sensului comun asupra sclaviei formei și obiceiului“ (*Revista secolului al XIX-lea*, oct. 1879).

Cu alte cuvinte, Biserica a schimbat radical forma originală, conform Scripturii, a botezului, formă autorizată de practica apostolilor lui Isus, deoarece ea a fost fondată nepotrivit, inacceptabil sau dezagreabil.

Ezitări

Există cel puțin două reacții obișnuite, de altfel corecte, la ceea ce urmează în continuare, care merită câteva considerații.

Mai întâi, există unii care spun: „Admit că toate acestea sunt adevărate dar eu nu simt dorința de a fi botezat.“ Această atitudine apare la aceia care așteaptă să ajungă la capacitatea de a vedea religia, mai ales în termeni emoționali. Dacă ei simt o oarecare lipsă de răspuns în ei înșiși, aceștia pot să concluzioneze că încă nu sunt pregătiți pentru botez.

Dar această concluzie este greșită. Ceea ce dorește Domnul de la noi, este ca în primul rând să ne limpezim mintea și **să înțelegem** Cuvântul Său, apoi să acceptăm adevărurile pe care El le-a pus în acest Cuvânt și în final să decidem să încercăm a-L servi pe El. Aceasta este metoda standard a cunoașterii Cuvântului lui Dumnezeu. Mai întâi, omul înțelege anumite adevăruri importante și apoi începe să recunoască că ele îi influențează viața și devine o persoană diferită. Dacă el persistă în acest sens, el va deveni un **caracter** diferit prin „reânnoirea duhului minții sale“, așa cum spune apostolul Pavel. Schimbarea va fi permanentă. Dumnezeu va putea să folosească noua persoană în slujba Sa, deopotrivă în prezent ca și în viitor.

Porunca lui Dumnezeu

Dar în final, dacă noi știm că porunca lui Dumnezeu este că trebuie să fim botezați, în consecință noi ar trebui să ne supunem

acestei porunci. În caz contrariu, ar însemna că noi am respinge însuși Cuvântul lui Dumnezeu. Aprecierea reală și aprofundată a ceea ce noi am făcut, va veni mai târziu, atunci când noi vom experimenta în propriile noastre vieți, adevărurile despre păcatele noastre, în viziunea lui Dumnezeu și numai atunci vom fi capabili să apreciem mai bine „bogațiile harului Său“ (Efeseni 1:7), în iertarea lor. Dar primul pas necesar este să fii umil tu însuși înaintea Cuvântului Său și să faci ceea ce ți se spune.

Apoi, există câțiva care spun: „Sunt de acord că acestea toate sunt adevărate dar eu nu pot să trăiesc o astfel de viață“. Cu alte cuvinte „Așa nu vreau să încep“. Desigur—să fim cinstiți—aceasta ar putea fi o scuză, un mod de a evita o poruncă clară. Dacă persoana spune că admite adevărul din Biblie despre botez și răspunde în felul de mai sus, ea respinge limpede voința lui Dumnezeu.

Dar ar mai putea exista o situație în care persoana să fie conștientă de viața de credință, milă și sfințenie implicate în încercarea de a-l urma pe Christos. Ea simte că nu ar putea niciodată să trăiască în acest fel. Și astfel, ea ar putea fi condamnată. Dar această concluzie este profund greșită. Ea se bazează pe ideea că Dumnezeu așteaptă de la noi să trăim niște vieți perfecte. Dumnezeu cunoaște perfect slăbiciunile naturii omenești. Așa cum atât de bine a spus împăratul David în Psalmul 103:

„Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât este de mare bunătatea Lui pentru cei care se tem de El; cât este de departe răsăritul de apus, atât de mult a depărtat El greșelile noastre de la noi. Cum se îndură un tată de copiii lui, așa Se îndură Domnul de cei care se tem de El. Căci El știe din ce suntem întocmiți: Își aduce

aminte că suntem țărână“ (versetele 11-14).

Noi nu avem de-a face cu un Dictator rece ci cu un Tată milostiv, care nu dorește nimănui să fie distrus ci tuturor să fie mântuiți și să vină la „cunoașterea adevărului“ și la „pocăință“ (1 Timotei 2:4; 2 Petru 3:9).

Pe scurt, El este gata să ierte slăbiciunile acelor care le mărturisesc și doresc sincer să-i slujească Lui. Pentru încurajarea lor, Isus, așezat la dreapta Tatălui Său, le este intermediar.

Noi, cu toții, ar trebui să credem în îndurarea lui Dumnezeu și să declarăm ascultarea poruncilor Sale. În acest sens, botezul este primul pas decisiv.

Privilegiul

Botezul nostru este semnul că noi am înțeles „adevărul“, adevăr care este revelația voinței lui Dumnezeu pentru noi. Acum, în fața noastră se deschide o viață nouă, cu nenumărate perspective: un nou mod de a ne privi propria viață; o nouă cale pentru a pași printr-o lume turbure și nesigură; un sens nou al puterii de a lua decizii importante în viață, un nou sens al păcii cu Dumnezeu, care va dori „să ne împace cu El Însuși, prin Isus Christos“. Pentru că atunci când credem în Evanghelie, statutul nostru s-a schimbat. Noi nu mai suntem departe de Dumnezeu prin păcatele noastre și devenim fii și fiicele Sale iubiți și moștenitori ai Împărăției pe care Isus o va restabili pe pământ, atunci când El se întoarce.

Este o minunată perspectivă. N-ar trebui să o îndepărtăm vreodată, prin nepăsarea noastră.

FRED PEARCE
TRADUCERE: MIRCEA CHIRCU